

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Broj: S1 3 U 031548 19 U
Sarajevo, 16.06.2020. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Branimira Orašarin, kao predsjednik vijeća, Jadranke Brenjo i Maide Bikić, kao članovio vijeća, uz sudjelovanje Slađane Anđelić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Udruženje sudskih tumača Republike Srpske, Banja Luka, kojeg zastupa punomoćnik Predrag Baroš, advokat iz Banja Luke, protiv rješenja broj: JN2-01-07-1-730-4/18 od 21.12.2018. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, u upravnoj stavri javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 16.06.2020. godine, donio je sljedeću.

P R E S U D U

Tužba se uvažava, poništava se rješenje tuženog broj: JN2-01-07-1-730-4/18 od 21.12.2018. godine i predmet vraća tuženom organu na ponovni postupak.

Tuženi je dužan da tužitelju naknaditi troškove upravnog spora u iznosu od 977,50 KM u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, broj: JN2-01-07-1-730-4/18 od 21.12.2018. godine odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv odluke o dodjeli ugovora ugovornog organa Ministarstvo pravde BiH, broj. 05-16-4-161-6/17 od 10.02.2017. godine, te je odbijen zahtjev punomoćnika žalitelja za naknadu troškova zastupanja u iznosu od 658,10 KM i odbijen je zahtjev za povrat sredstava uplaćenih na ime naknade za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 500,00 KM.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora zbog pogrešne primjene materijalnog prava, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede pravila postupka. U obrazloženju tužbe navodi da je pogrešan stav tuženog da tužitelj ne može biti učesnik u postupku javne nabavke, obzirom da u Zakonu o javnim nabavkama ne stoji da se pojam privredni subjekt ima tumačiti u skladu sa Zakonom o privrednim društvima, nego se naprotiv ima tumačiti u skladu sa opštim principima iz odrebi člana 3. ZJN. Navodi da je ugovorni organ pogrešno zaključio, a tuženi prihvatio, da udruženje ne može biti ponuđač u postupku javne

nabave, imajući u vidu odrebe člana 2. stav 1. tačka c) ZJN. Nadalje citira odredbu člana 4. stav 1. i stav 4. Zakona o udruženjima i fondacijama RS, te smatra da je nesporno da tužitelj može učestvovati u pravnom prometu, obavljati privrednu djelatnost, a posebno onu koja je neposredno povezana sa ostvarivanjem osnovnih ciljeva i aktivnosti. Ističe da je već učestvovao u postupcima javnih nabavki kod istog ugovornog organa, pri čemu se u odnosu na ovaj period nije mijenjao propis, ali je došlo do drugačijeg tumačenja zakona. Ukazuje da tuženi nije postupio u skladu sa presudom Suda BiH, broj: S1 3 U 025137 17 U od 28.11.2018. godine, te predlaže da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i sud donese presudu koja će u svemu zamijeniti pobijani konačni upravni akt ili predmet vratiti tuženom na ponovni postupak.

U odgovoru na tužbu tuženi Ured za razmatranje žalbi BiH i zainteresirana stranka Agencija za poduke i prevodilaštvo LIBAR Ljubuški su predložili da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02. do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa proizlazi da je ugovorni organ Ministarstvo pravde BiH pokrenuo postupak javne nabavke usluga prevođenja pisanih dokumenata i konsekutivnog prevođenja, za koji je obavještenje o nabavci broj: 686-7-2-1-3-1/17 objavljeno na portalu javnih nabavki dana 10.01.2017. godine, te je nakon provedenog postupka dana 10.02.2017. godine donio odluku broj: 05-16-4-161-6/17, kojom je ugovor dodijelio ponuđaču Agencija za poduke i prevodilaštvo LIBAR Ljubuški. Tužitelj je protiv navedene odluke izjavio žalbu koju je tuženi rješenjem broj: JN2-01-07-1-117-8/17 od 30.03.2017. godine odbio kao neosnovanu. Tužitelj je protiv navedenog rješenja pokrenuo upravni spor, a Sud BiH je dana 18.11.2018. godine donio presudu broj. S1 3 U 025137 17 U kojom se tužba uvažava, osporeno rješenje poništava i predmet vraća tuženom na ponovni postupak. Odlučujući u ponovnom postupku tuženi je dana 21.12.2018. godine donio osporeno rješenje kojim je tužiteljev žalbu odbio kao neosnovanu. Tuženi je ovako odlučio, kako to proizlazi iz opbrazloženja osporenog rješenja jer je zaključio da tužitelj, da bi bio ponuđač u smislu člana 2. stav 1. tačka c) ZJN mora biti privredni subjekt koji je registrovan za obavljanje predmetne djelatnosti, a tužitelj to nije.

Zakon o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH“; broj 39/14) je poseban materijalno-pravni propis kojim se na poseban način uspostavlja sistem javnih nabavki u BiH, prava, dužnosti i odgovornosti učesnika u postupku i postupak kontrole javnih nabavki radi osiguranja najefikasnijeg korištenja javnih sredstava, omogućavanjem aktivne i pravične konkurencije među potencijalnim dobavljačima uz ostvarivanje jednakog tretmana, nediskriminacije i transparentnosti. Ova osnovna načela moraju biti vodilja pri svakoj radnji koju učini ugovorni organ kao dobavljač, a na strani potencijalnih dobavljača je obaveza da u cjelosti poštuju postavljene uvjete koje su objavljene u javnom pozivu. Stoga je ovaj zakon mjerodavan i u pitanju utvrđivanja pravog stanja stvari, izjašnjavanja o svim činjenicama i okolnostima, ocjene dokaza, prava na pravna sredstva i sudsku zaštitu. Ovo nadalje znači da tenderska dokumentacija i specifikacija moraju biti sačinjene u skladu sa odredbama člana 53. do 55. Zakona o javnim nabavkama i Uputstvom za pripremu modela tenderske dokumentacije i ponuda („Službeni glasnik BiH“, broj: 90/14). Posebno se

mora prilikom pripreme tenderske dokumentacije poštivati princip jednakog tretmana i nediskriminacije ponuđača. Osim toga, odredbom člana 3. stav 1. tačka c), propisane su definicije pojmova u postupku javnih nabavki, pa je tako propisano da je privredni subjekt pravno ili fizičko lice ili grupa takvih lica, koji na tržištu nude robe usluge i/ili radove, a registrirani su za obavljanje predmetne djelatnosti, te mogu učestvovati u postupku javne nabavke, kao ponuđači, kandidati, grupa kandidata/ponuđača i dobavljač. Nadalje, odredbom člana 46. ovog Zakona, propisano je da ugovorni organ može od kandidata/ponuđača zahtijevati da dokažu svoju registraciju u odgovarajućim profesionalnim ili drugim registrima zemlje u kojoj su registrovani ili da osiguraju posebnu izjavu ili potvrdu nadležnog organa, kojim dokazuju njihovo pravo da obavljaju profesionalnu djelatnost, koje je u vezi s predmetom javne nabavke.

Odluka tuženog po nalaženju ovog sudskog vijeća nije pravilna i ne zasniva se na članu 9. Zakona o upravnom postupku BiH („Službeni glasnik BiH“ broj:29/02, 12/04, 88/07, 93/09 i 41/13), prema kojem se u postupku mora utvrditi pravo stanje stvari, i u tom cilju moraju se potpuno i pravilno utvrditi sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja. Također, ovo sudsko vijeće nalazi da tuženi nije u cijelosti postupio ni u skladu sa presudom Suda BiH broj: S13 U 025137 17 U od 28.11.2018. godine. Tuženi, prilikom donošenja osporenog rješenja je zanemario upute date u citiranoj presudi, a kojima je ukazano da pozitivni propisi ne ograničavaju pravo učešća u postupku javne nabavke na fizička ili pravna lica koja su registrovana isključivo radi pružanja usluga na tržištu i sticanja dobiti, niti na lica koja su registrovana po odredbama posebnog zakona.

Naime, kako je to ukazano i u navedenoj presudi, odredbom člana 2. stav 1. Zakona o udruženjima i fondacijama RS („Službeni glasnik RS“, broj 52/01 i 42/05) propisano je da je udruženje svaki oblik dobrovoljnog povezivanja više fizičkih ili pravnih lica radi unapređenja ili ostvarivanja nekog zajedničkog ili opšteg cilja, u skladu sa Ustavom i zakonom, a čija osnovna svrha nije sticanje dobiti. Nadalje, odredbom člana 4. stav 1. citiranog zakona propisano je da udruženja ili fondacije mogu obavljati djelatnosti kojima se stiče dobit (privrednu djelatnost) jedino ako sticanje dobiti nije osnovni statutarni cilj udruženja ili fondacije, dok je stavom 4. propisano da udruženja ili fondacije mogu obavljati privredne djelatnosti koje su neposredno povezane sa ostvarivanjem njihovih osnovnih statutarnih ciljeva i aktivnosti (srodne privredne djelatnosti) bez obaveze formiranja posebnog pravnog lica. Iz navedenog nesporno proizlazi da se udruženja i fondacije mogu pojaviti kao ponuđači u postupcima javnih nabavki.

U konkretnoj pravnoj stvari ostalo je sporno da li usluge prevođenja pisanih dokumenata i konsektivnog prevođenja, a koje su predmet konkretne javne nabavke predstavljaju osnovni statutarni cilj tužitelja.

Imajući u vidu navedeno, ovo sudsko vijeće zaključuje da tuženi u postupku po žalbi, nije postupio u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama, niti u skladu sa relevantnim odredbama Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“ broj:29/02 do 12/04), a posebno članom 9. ovog zakona, prema kojem se u postupku mora utvrditi pravo stanje stvari i u tom cilju moraju se potpuno i pravilno utvrditi sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja. U ponovnom postupku tuženi organ će imati u vidu istaknute prigovore suda i

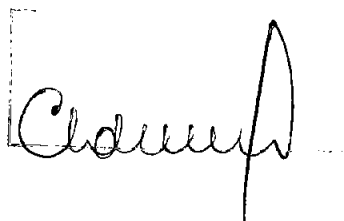
otkloniti uočene nedostatke, pravilno i potpuno utvrditi činjenično stanje, nakon čega će donijeti pravilnu i zakonitu odluku.

Ovaj sud ukazuje da je odredbom člana 62. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine propisano da kad Sud poništi konačni upravni akt protiv koga je bio pokrenut upravni spor, predmet se vraća u stanje u kome se nalazio prije nego što je poništen akt donesen. Ako prema prirodi stvari koja je bila predmet spora treba umjesto poništenog konačnog upravnog akta donijeti novi upravni akt, nadležna institucija dužna je da ga donese bez odgađanja, a najkasnije u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude. Nadležna institucija je pri tome vezana pravnim shvatanjem Suda i primjedbama u pogledu postupka. Ovo vijeće ukazuje i na odredbu člana 64. stav 3. Zakona o upravnim sporovima BiH kojom je propisano da odgovorno lice u nadležnoj instituciji koje ne postupi u skladu sa odredbama člana 62., 63. i 64. ovog zakona, čini težu povredu službene dužnosti.

Odlučujući u zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka ovaj Sud je našao da tužitelju pripada pravo naknadu troškova ovog spora, a koji se sastoje od naknade za sastav tužbe i od naknade za zastupanje tužitelja, uz troškove PDV-a. Na koncu, tužitelju pripada pravo na naknadu troškova koje je imao u ovom upravnom sporu, jer je njegova tužba uvažena i osporeno rješenje poništeno, što znači da je tužitelj uspio u ovom sporu, pa je tužena dužna tužitelju da naknadi troškove upravnog spora. Naknada za taksu na tužbu u iznosu od 100,00 KM određena je u skladu sa članom 6. u vezi sa članom 22. Tarifa broj 3. tačka 1. Zakona o sudskim taksama u postupku pred Sudom BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 39/03). Odluku o troškovima postupka Sud je donio primjenom člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH, uvažavajući zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka u iznosu od 877,50 KM, koje je isti iskazao u tužbi, obzirom da su troškovi izazvani postupanjem tužene, te troškove dosudio primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Republike Srpske („Službeni glasnik RS“, broj: 68/05). Dosuđeni troškovi se odnose na sastav tužbe u iznosu od 600,00 KM, troškove paušala u iznosu od 150,00 KM i naknade na ime PDV-a od 17%, u iznosu od 127,50, uzimajući u obzir da je punomoćnik tužitelja dostavio dokaz da je obaveznik PDV-a.

Na osnovu izloženog, Sud je primjenom člana 37. stav 2. u vezi sa članom 34. stav 2. zakona o upravnim sporovima BiH, odlučio kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Sladana Anđelić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Branimir Orašanin

